

24 april 2022 (Beloken Pasen)

Dries Ghesquiere o.p.

Lieve mensen,

De leerlingen van Jezus zijn radeloze en bange mannen. Ze sluiten zich op in de zaal waar ze een paar dagen voordien avondmaal hielden met Jezus. Ze volgden Jezus, ze zijn leerlingen van Hem geworden en nu niets meer. Wat mogen ze nog verwachten. Hun angst is ook dat hun hetzelfde lot wacht als Jezus. Dat zij dus gevangen genomen en gekruisigd zullen worden. De prangende vraag: waarom moet hun dat allemaal overkomen? Ze hadden zich zo een mooie toekomst voorgesteld. Waarom moet hun dat allemaal overkomen? Op die vraag komt geen antwoord.

Ontgoocheling blijft! Tot Jezus, ondanks de gesloten deuren, ineens in hun midden staat en zegt: 'Vrede zij u.' Wellicht herkenden ze Hem niet, verblind als ze zijn door hun verdriet, hun woede, hun verbittering.

Kijk zegt Jezus: bekijk mijn handen, bekijk mijn zijde ik ben het mens zoals jullie maar voegt Hij er onmiddellijk aan toe: 'Zoals mijn Vader Mij gezonden heeft, zo zend Ik u,' en Hij blaast hen nieuw leven in, net zoals zijn Vader bij de schepping Adam leven inblies.

'Vrede zij u': geen verwijten om hun vlucht, hun verraad, hun verbittering, maar vrede. Die vrede geeft een kracht die zij vroeger niet hadden. Dat zien we in de eerste lezing. De leerlingen zijn niet meer bang en verbitterd. Integendeel, ze deinzen voor niets terug en 'ze verrichten veel tekenen en wonderen onder het volk.' Ze maken ook geen ruzie meer over wie van hen de belangrijkste is, zoals ze dat vroeger zo dikwijls deden.

Eén van hen toch een beetje anders: Thomas. De andere leerlingen vertelden hem: “We hebben de Heer gezien”. Maar hij zei: “Ik wil zijn handen zien, met de gaten van de nagels erin; ik wil ze met mijn vingers voelen. Ik wil met mijn hand de opening in zijn zijde voelen. Anders geloof ik niet.” Toen Jezus Thomas aankeek zei hij: kijk naar mijn handen? Kijk naar mijn zijde en raak mijn wonden aan. Thomas zei: Mijn Heer en Mijn God. Deze mooie woorden van geloof heb je uitgesproken. Nog dagelijks worden deze woorden door velen als een kort gebed herhaald.

De omstandigheden van de voorbije maanden, lieve mensen, hebben wij ons vele vragen gesteld in verband met wat we twee jaar lang hebben meegemaakt door de pandemie en haar gevolgen. Veel mensen zijn overleden. We mochten hen niet bezoeken en we konden geen afscheid nemen. Onze weekendvieringen zijn terug op normale wijze begonnen en gelovigen komen naar de vieringen. Voor velen van ons en zeker voor jongeren zijn het moeilijke jaren geweest.

Toch hebben wij en die jongeren geleerd dat je niet alles moet hebben om gelukkig te zijn. Veel inzet is er geweest van velen in de zorg en van mensen in buurten en gemeenschappen. Thomas, zij hebben uw voorbeeld gevolgd en hebben wonden aangeraakt en gelenigd. ‘Vrede zij u’ zegt Jezus ook tegen ons, en ook aan ons laat Hij zijn wonden zien als teken dat Hij mens is zoals wij, en dat ook Hij weet wat pijn en lijden is.

Pijn en lijden die niet moeten uitmonden in ontgoocheling en verbittering, maar die kracht worden als we Jezus toelaten in ons leven, en als we net als de apostelen vervuld zijn van vreugde als we Hem zien. Want dan zijn we geen bange en verbitterde mensen meer, maar mensen die kracht vinden in ons geloof. Dan gaan we niet meer ten onder aan zelfbeklag en aan vragen zonder antwoord, maar hebben we aandacht voor onze medemensen die misschien ergere miserie meemaken dan wij.

Zusters en broeders, laten we ons in deze vreselijke tijd van pijn en lijden om de afschuwelijke beelden van geweld in Oekraïne, spiegelen aan de apostelen en aan Thomas. Laten ook wij dus zoals Thomas bidden tot Jezus: ‘Mijn Heer en mijn God’, en laten we ons geloof uitdragen zoals de apostelen. Ons geloof van liefde, vrede en vreugde voor onszelf en voor onze medemensen. Ons geloof dat ons als mens en als christen kracht geeft door onze ontmoeting met Jezus. Amen.